

Lærerstand, en Lærerstand, der virkelig kan noget og ved noget og er Herre over de Kundskaber og Færdigheder, den har tilegnet sig paa Seminariet.

Til Slut vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om et Spørgsmaal, som ganske vist ligger noget udenfor denne Sag; men da Sagen er bleven draget frem fra anden Side, vil ogsaa jeg gerne sige et Par Ord om den. Det er Seminarielærernes Lønninger. Den højtærede Minister mente, at det ikke gik an at røre ved denne Sag, fordi deres Lønninger først var fastsatte for 5 Aar siden. Jeg synes nu ikke, at det er nogen Grund til at afvise denne Sag. Naar det viser sig, at Seminarielærernes Lønninger i Forhold til det vigtige og ansvarsfulde Arbejde, der kræves af dem, er ringere end andre, tilsvarende Lærertilønninger, synes jeg, der er al Grund til at hæve dem. Der er, synes jeg, ikke ret megen Mening i, at en Seminarielærer ikke en Gang skal have en saa stor Løn, som vi i København og paa Frederiksberg byde en almindelig Lærer. Det forekommer mig derfor, at der er al Grund til at sætte disse Lønninger op, men saa til Gengæld kræve at faa de dygtigste og bedste Pædagoger paa disse ansvarsfulde Pladser. Skulde der fremkomme et Forslag om at hæve Seminarielærernes Lønninger, skal jeg derfor fra min Side være meget villig til at støtte det.

J. Nielsen: Jeg skal baade af Hensyn til den fremrykkede Tid og af Hensyn til, at vi ere saa langt henne i Debatten om disse Spørgsmaal, springe alle Indledningerne over og gaa lige løs paa selve Hovedpunkterne, hvorom Forhandlingerne have drejet sig, og hvorom Meningerne synes mest delte. Jeg kan slutte mig til det ærede Medlem fra Kellerup (Jensen-Knudstrup) med Hensyn til hans Udtalelser om den Retning, i hvilken Læreruddannelsen skal gaa. Jeg mener ogsaa, at det er ikke saa meget Fagenes Antal, der skal udvides som deres Omfang. Men hvad enten Udvidelsen foretages i Længden, Bredden eller Dybden, skal der aabenbart mere Tid til at foretage denne fyldigere og rigeligere Uddannelse. Spørgsmaalet bliver altsaa, hvor vi lettest og billigt faa den nødvendige Tid til denne udvidede Læreruddannelse, og her er der foreslaaet forskellige Veje. Der er navnlig to Hovedveje. Man kan forlænge selve Seminarietiden fra 3 til 4 Aar, og man kan skærpe selve Optagelsesprøven, forlange, at Eleven skal møde med flere Kundskaber end nu

for at blive optagen paa Seminariet. Det foreliggende Forslag er gaaet den sidste Vej, og det kan jeg fuldt ud slutte mig til. Jeg foretrækker en udvidet Forberedelse, inden Eleverne komme paa Seminariet, fremfor at forlange af dem, at de skulle blive paa Seminariet. Jeg anser det baade for sundere og billigere, at saa meget af Uddannelsen som muligt foregaar udenfor Seminariet i Stedet for, at den snøres ind under Former og Systemer paa selve Seminariet. Hvor meget der skal lægges til, og hvor meget man skal have gennemgaaet for at komme paa et Seminarium, kan altid være Genstand for noget af et Skøn. Og naar der har været Tale om, at man dog skulde sætte noget ind i Loven herom og skitsere, hvad for Fag man skulde have gennemgaaet en større eller mindre Del af, saa er der selvfølgelig intet i Vejen derfor, og hvis det var en helt ny Lov, vilde det ogsaa være nødvendigt; men da det blot er en Revision af den gamle Lov, anser jeg det ikke for absolut nødvendigt. Man kan for mig gøre, hvad man vil. Men jeg har tænkt mig, at man meget vel kan fordre af Eleverne i alt væsentligt omtrent det, man nu gennemgaar i yngste Klasse. De Kundskaber og den aandelige Udvikling, som denne Klasse meddeler, mener jeg kan faas baade paa en sundere og bedre og billigere Maade udenfor end paa selve Seminariet.

Jeg har tænkt mig, at etsaadant ungt Menneskes Uddannelse kunde foregaa paa følgende Maade: De to første Aar efter hans Konfirmation, altsaa fra han er 14, til han er 16 Aar, skulde han lægge alle Lærebøger hen og kun læse lidt en Gang imellem til sin Fornøjelse. Derimod skulde han tage ordentlig fat i det praktiske Livs Arbejde. Det vil udvikle og styrke baade hans Legeme og Aand netop i den Tid, hvor det unge Menneske vokser saa stærkt. De næste to Aar, fra han er 16, til han er 18 Aar, kan han forberede sig til Seminariet, og vel at mærke rimeligvis med bedst Udbytte i sit Hjem og hos Læreren i sin egen By, og hvis denne er bleven for gammel, vil der være Lærere nok i Nærheden, af hvem han kan faa den nødvendige Undervisning. Saa vil han ogsaa kunne deltage 2—3 Timer om Dagen i legemligt Arbejde. Han kan lige saa godt paa den Maade skaffe sig den legemlige Bevægelse, han skal have for at blive sund og frisk, som f. Eks. ved at gaa paa en Landevej efter et bestemt Maal og saa vende om igen. Enhver, der sidder stille, skal have legemligt Arbejde,